

บทความวิจัย

เรื่อง ภาพสะท้อนแนวคิดปิตาธิปไตยที่ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมระหว่างชาย หญิง

ในสังคมได้วันนี้

โดย

นางสาว ศาตนาฏ ลิขิตจิตตะ

รหัสนักศึกษา 05540582

เสนอ

อาจารย์ ดร. อารีญา หุตินิกะ

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450109 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2557

บทความวิจัย

เรื่อง ภาพสะท้อนแนวคิดปิตาธิปไตยที่ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมระหว่างชาย หญิง

ในสังคมได้วันนี้

โดย

นางสาว ศาตนาฏ ลิขิตจิตตะ

รหัสนักศึกษา 05540582

เสนอ

อาจารย์ ดร. อารีญา หุตินิกะ

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450109 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2557

ชื่อเรื่อง	ภาพสะท้อนแนวคิดปิตาธิปไตยที่ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมระหว่าง ชาย หญิง ในสังคมได้หวัน
ชื่อผู้วิจัย	นางสาว ศาตนาฏ ลิขิตจิตตะ รหัสนักศึกษา 05540582
อาจารย์ที่ปรึกษา	อาจารย์ ดร.อารีญา หุตินทะ
ปีการศึกษา	2557
คำสำคัญ	แนวคิดแบบปิตาธิปไตย ความไม่เท่าเทียม ผู้หญิงได้หวัน

บทคัดย่อ

บทความวิจัยเรื่องภาพสะท้อนแนวคิดปิตาธิปไตยที่ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมระหว่างชาย หญิง
ในสังคมได้หวัน มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวคิดแบบปิตาธิปไตยในสังคมได้หวันที่ปรากฏใน
วรรณกรรมแปลเรื่อง ดั่งผู้หญิงไร้ชีวิต จากผลการศึกษาพบว่า วรรณกรรมเรื่องนี้ สะท้อนให้เห็นถึงความ
ไม่เท่าเทียมกันระหว่างหญิง ชายในครอบครัวและในพื้นที่สาธารณะของได้หวัน ทำให้ผู้หญิงตกอยู่
ภายใต้อำนาจของผู้ชาย และประสบกับปัญหาการถูกกดขี่ บังคับ ถูกเอารัดเอาเปรียบรวมทั้งการถูกทำร้าย
ร่างกายอย่างรุนแรง นอกจากแนวคิดแบบปิตาธิปไตยที่ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันระหว่างหญิง ชาย
แล้ว ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมและการใช้อำนาจในทางที่ผิดของเจ้าหน้าที่รัฐ ได้ส่งผลทำให้ผู้หญิงตก
เป็นรองผู้ชายอีกด้วยแต่อย่างไรก็ดี เมื่อผู้หญิงทนกับปัญหาเหล่านี้ไม่ไหว ก็มักจะหาทางออกให้กับ
ปัญหาเหล่านั้นด้วยวิธีการต่างๆ โดยผู้เขียนวรรณกรรมแปลเรื่อง ดั่งผู้หญิงไร้ชีวิตนี้ ได้พยายามที่จะ
เสนอว่าศาสนาคริสต์เป็นทางออกให้กับปัญหาต่างๆที่ตัวละครหญิงทั้งสามคนใน วรรณกรรมต้องเผชิญ
ได้ ซึ่งสอดคล้องกับเจตน์จำนงของผู้เขียนที่มีวัตถุประสงค์ในการเผยแพร่ศาสนาคริสต์

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

เกาะไต้หวัน (台湾) เป็นเกาะในมหาสมุทรแปซิฟิกอยู่ใกล้กับจีนแผ่นดินใหญ่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ แต่เดิมเกาะไต้หวันมีชื่อว่า เกาะฟอร์โมซา (Formosa) หรือ Ilha Formosa ในภาษาโปรตุเกส แปลว่า "เกาะสวยงาม" เนื่องจากประเทศโปรตุเกสเคยเดินทางมายังเกาะนี้และได้ตั้งชื่อเอาไว้

กษัตริย์จีนแห่งราชวงศ์หมิงและราชวงศ์ชิงได้ผนวกเอาเกาะฟอร์โมซาเข้าไปเป็นดินแดนส่วนหนึ่งของมณฑลฝูเจี้ยน ซึ่งได้กลายเป็นแหล่งพักพิงให้ผู้อพยพจากจีนที่เข้ามาตั้งถิ่นฐาน ต่อมาญี่ปุ่นใช้กำลังแย่งเกาะฟอร์โมซาไปจากจีนในปี ค.ศ. 1895 และได้ยึดครองจนกระทั่งสงครามโลกครั้งที่ 2 ยุติลง ญี่ปุ่นแพ้สงครามและถูกฝ่ายสัมพันธมิตรบังคับให้ยกเกาะฟอร์โมซาคืนให้กับจีน หลังจากพรรคก๊กมินตั๋ง พรรคการเมืองชาตินิยมของจีนเป็นฝ่ายแพ้ก็พาผู้คนอพยพหนีออกจากจีนแผ่นดินใหญ่มาตั้งหลักที่ไต้หวันและได้พยายามที่จะทำให้ไต้หวันเป็นอิสระจากจีนแผ่นดินใหญ่ แต่ในปัจจุบันไต้หวันก็ยังไม่ได้รับการรับรองว่าเป็นประเทศ เป็นเพียงมณฑลหนึ่งของจีน

คนไต้หวันส่วนใหญ่เป็นคนจีนที่อพยพมาจากจีนแผ่นดินใหญ่ ดังนั้นจึงไม่แปลกที่ไต้หวันจะได้รับอิทธิพลทางด้านต่างๆ เช่น วัฒนธรรม สังคม ประเพณี ความเชื่อ เศรษฐกิจ เป็นต้น มาจากจีนแผ่นดินใหญ่รวมถึงแนวคิดแบบปิตาธิปไตยหรือแนวคิดชายเป็นใหญ่ โดยแนวคิดแบบปิตาธิปไตยก่อให้เกิดความเชื่อที่ว่า ความแตกต่างทางร่างกายทำให้เกิดความแตกต่างในความเป็นหญิงความเป็นชาย และนำไปสู่ความแตกต่างในบทบาททางเพศ ที่ผู้ชายมีความเหนือกว่าและผู้หญิงมีความด้อยกว่า ดังที่นักวิชาการสตรีนิยมชี้ให้เห็นสาระสำคัญของแนวคิดปิตาธิปไตยในแง่ที่ว่า “ความเหนือกว่าของชาย... ไม่ได้อยู่ที่ความแข็งแรงของผู้ชาย แต่อยู่ในการยอมรับของค่านิยม” (วารุณี ภูริสินสิทธิ์, 2545: 15) ที่ให้ความสำคัญกับผู้ชายมากกว่าผู้หญิง จนทำให้ผู้หญิงต้องอยู่ในฐานะที่ด้อย ถูกมองว่าเป็นเพศที่อ่อนแอ ต้องพึ่งพาผู้ชาย ถูกทำร้ายทั้งร่างกายและจิตใจโดยที่ไม่สามารถทำอะไรได้

แนวคิดแบบปิตาธิปไตยทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมระหว่างหญิง ชาย ส่งผลให้ผู้หญิงและผู้ชายมีบทบาทและสถานภาพทางสังคมที่ไม่เท่าเทียมกัน โดยความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างชายหญิงที่ไม่เท่าเทียมกันนอกจากจะพบได้ในชีวิตประจำวันแล้วยังสามารถเห็นได้จากวรรณกรรมซึ่งสะท้อนให้เห็น

ถึงสภาพสังคมที่มีต่อบทบาทของผู้หญิงในช่วงเวลานั้นๆ ได้เป็นอย่างดี เพราะหน้าที่หนึ่งของวรรณกรรม คือ การบันทึกเหตุการณ์ทางสังคมและถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครซึ่งจำลองมาจากความรู้สึกของบุคคลจริงในสังคมจากเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นออกมาให้เห็นได้อย่างชัดเจน

วรรณกรรมเรื่องตั้งผู้หญิงไร้อีวิต เป็นวรรณกรรมที่เขียนขึ้นมาจากเรื่องจริงของหญิงสาวสามคนในไต้หวัน โดยผู้เขียน เจนนิเฟอร์ ชู ได้เขียนหนังสือเล่มนี้ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่ศาสนาคริสต์ ผ่านเรื่องราวประวัติศาสตร์ สังคม การเมือง ศาสนา วัฒนธรรม และความเชื่อของชาวไต้หวัน ซึ่งสามารถสะท้อนให้เราเห็นถึงความเชื่อของคนไต้หวันที่ยังคงยึดมั่นกับระบบอุปถัมภ์ที่ก่อให้เกิดความไม่เท่าเทียมระหว่างชายหญิง ในบทความวิจัยชิ้นนี้ต้องการแสดงให้เห็นว่า เมื่อแนวคิดปิตาธิปไตยผนวกรวมกับระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมและการใช้อำนาจของเจ้าหน้าที่รัฐในทางที่ผิด จะยิ่งทำให้เห็นว่าบทบาทและสถานภาพของผู้หญิงในสังคมไต้หวันต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชายอย่างยากที่จะปฏิเสธหรือขัดแย้งได้

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

เพื่อศึกษาแนวคิดแบบปิตาธิปไตยในสังคม วัฒนธรรมและความเชื่อของคนไต้หวัน ที่มีอิทธิพลในการกำหนดบทบาทและสถานภาพของสตรีไต้หวันในวรรณกรรมแปลเรื่อง ตั้งผู้หญิงไร้อีวิต

สมมติฐานของการศึกษา

การที่ไต้หวันถูกปกครองโดยประเทศจีนทำให้ไต้หวันได้รับเอาวัฒนธรรม ประเพณีและความเชื่อมาจากประเทศจีน เช่น แนวคิดแบบปิตาธิปไตยหรือแนวคิดชายเป็นใหญ่ ซึ่งทำให้สตรีในไต้หวันมีบทบาทและสถานภาพที่ต้องอยู่ภายใต้อำนาจของเพศชาย

ขอบเขตของการศึกษา

ศึกษาวรรณกรรมแปลเรื่อง คังผู้หญิงไร้ชีวิต ของ เจนนิเฟอร์ ชู แพล โดย นงศ์ลักษณ์ เหล่าวอ พิมพ์ครั้งที่ 1 พฤษภาคม 2551 จัดพิมพ์โดย Woman Publisher ในเครือบริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กำหนดความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ สมมติฐาน ขอบเขต การศึกษา และวิธีการศึกษา
2. ศึกษาวรรณกรรมแปลเรื่อง คังผู้หญิงไร้ชีวิต อย่างละเอียด
3. ศึกษาค้นคว้าข้อมูลหรืองานวิจัยต่างๆที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดแบบปีศาจไปโดยที่สะท้อนให้เห็นถึงบทบาทและสถานภาพของผู้หญิงได้วัน
4. วิเคราะห์วรรณกรรมแปลเรื่อง คังผู้หญิงไร้ชีวิต ตามประเด็นที่กำหนดไว้
5. สรุปผลการค้นคว้าและนำเสนอในรูปแบบบทความวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงแนวคิดแบบปีศาจไปโดยที่มีอิทธิพลต่อความคิดความเชื่อของชาวไต้หวัน
2. ทำให้ทราบถึงบทบาทและสถานภาพของสตรีไต้หวันที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลเรื่อง คังผู้หญิงไร้ชีวิต

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดสตรีนิยม

ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับวรรณกรรมแปลเรื่อง *ดั่งผู้หญิงไร้ชีวิต* โดยมีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

วารุณี ภูริสินสิทธิ์ (2545)เขียนหนังสือเรื่อง *“สตรีนิยม ขบวนการและแนวความคิดทางสังคมแห่งศตวรรษที่ 20”* โดยศึกษาปัจจัยที่ทำให้ผู้หญิงถูกมองว่ามีสภาพที่ด้อยกว่าผู้ชายในด้านต่างๆ และสิ่งทีนำไปสู่การเกิดแนวคิดสตรีนิยม ผลการศึกษาพบว่า ตามความคิดความเชื่อแบบชาวตะวันตกจะมีความคิดเหมือนกันที่ว่า ผู้หญิงและผู้ชายมีความแตกต่างกันตามธรรมชาติ ด้วยข้อกำหนดด้านร่างกายและสถานะทางอารมณ์ที่แตกต่างกันเป็นเหตุให้เกิดความเชื่อที่ว่าผู้ชายเหนือกว่าผู้หญิง โดยเห็นได้จากการที่ผู้หญิงต้องอยู่บ้าน เลี้ยงลูก ทำงานบ้าน ในขณะที่ผู้ชายออกไปทำงานนอกบ้าน แต่แนวคิดสตรีนิยมก็ได้พยายามเรียกร้องให้เกิดความเท่าเทียมกันระหว่างชายหญิง เช่น การที่เรียกร้องให้ผู้หญิงมีโอกาสดำเนินงานนอกบ้านเหมือนผู้ชาย

วิษุตา วัจนะรัตน์เขียนบทความเรื่อง *“มองบทบาทของผู้หญิงญี่ปุ่นผ่านทางภาพยนตร์”* โดยศึกษาแนวคิดปิตาธิปไตยในสังคมญี่ปุ่น ซึ่งผู้หญิงมีบทบาทเป็นเพียงภรรยาและแม่ที่ดี โดยเห็นได้จากภาพยนตร์สมัยก่อนที่บทบาทของผู้หญิงในเรื่องคือ ปรนนิบัติสามีดูแลงานบ้าน ไม่มีปากเสียงใดๆ เช่น ในภาพยนตร์เรื่อง *Love and Honor* ซึ่งบทบาทของภรรยาในเรื่องมีความจงรักภักดีต่อสามีขนาดที่เธอยอมจะฆ่าตัวตายตามหากสามีใช้ดาบคว้านท้องตัวเอง ในอดีตผู้หญิงญี่ปุ่นจะได้ชื่อเรื่องความซื่อสัตย์ต่อสามีถึงขนาดว่าหากสามีจับได้ว่าภรรยาอกใจ เขามีสิทธิฆ่าเธอได้ แม้ภายหลังผู้หญิงญี่ปุ่นจะมีบทบาทมากขึ้นแต่ก็ยังถูกมองว่าเป็นวัตถุทางเพศและมักถูกกระทำทางกามารมณ์มาโดยตลอด

นพดล อินทร์จันทร์ เขียนบทความเรื่อง *“ภาพยนตร์ไทย กับกระบวนการเรียนรู้ในสังคม ‘ผู้หญิงในภาพยนตร์’”* โดยศึกษาภาพยนตร์ในแต่ละช่วงเวลา que แสดงภาพสะท้อนบทบาทและสถานภาพของผู้หญิงผ่านภาพยนตร์ไทยออกมาได้แตกต่างกันแต่ก็จะมีภาพสะท้อนบทบาทและสถานภาพของผู้หญิงออกมาในลักษณะเดิมคือ อ่อนแอเป็นเพศที่ถูกกระทำ อยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชายไม่สามารถยืนหยัดเองได้ เรียบร้อย เป็นกุลสตรีเป็นแม่และภรรยาที่ดี

การศึกษายกตัวอย่างทั้งสองเรื่องดังกล่าวข้างต้นได้แสดงให้เห็นว่า ไม่ว่าจะใน พื้นที่ไหนหรือสังคมใด ผู้หญิงก็มักจะถูกมองว่ามีความสำคัญน้อยกว่าผู้ชายเสมอ

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับบทบาทและสถานภาพของผู้หญิงได้หวัน

ผู้ศึกษาได้ทำการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อนำมาวิเคราะห์เปรียบเทียบกับวรรณกรรมแปลเรื่อง *ดั่งผู้หญิงไร้ชีวิต* โดยมีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

ฉัตรวดี คุณชมภู (2555) เขียนบทความวิจัยเรื่อง “*คดีฆ่าหั่นศพ สถานภาพและบทบาทของผู้หญิงญี่ปุ่น*” โดยศึกษาปัญหาของสตรีญี่ปุ่นในสังคมระบบปีตาชิปไคโดยตามบทบาทและสถานภาพของสตรี ผลการศึกษาพบว่า สังคมญี่ปุ่นเป็นสังคมระบบปีตาชิปไคโดยหรือสังคมชายเป็นใหญ่ ทำให้เกิดปัญหาของสตรีในสถานภาพภรรยา ปัญหาของสตรีในสถานภาพมารดาและลูกสะใภ้ สตรีในฐานะแรงงานของสังคมและสตรีในสังคมวัตถุนิยมในปัจจุบัน อีกทั้งยังได้นำเสนอบทบาทของผู้หญิงญี่ปุ่นผ่านการสร้างตัวละครหญิงตามแนวคิดสตรีนิยม ซึ่งสะท้อนให้เห็นความไม่เท่าเทียมกันของผู้หญิงและผู้ชายในสังคมญี่ปุ่น

ธิดารัตน์ ศิริวารากร (2556) เขียนบทความวิจัยเรื่อง “*ภาพสะท้อนของผู้หญิง และความเข้มแข็งทางวัฒนธรรมในวรรณกรรมแปลจีนเรื่อง นารินครา*” โดยศึกษาวิถีชีวิตและแนวคิดของผู้หญิงจีนในแต่ละช่วง ตลอดจนศึกษาการสร้างตัวละครผู้หญิง ผลการศึกษาพบว่า สภาพสังคมที่แตกต่างกันในสามช่วงเวลาที่มีปรากฏในวรรณกรรมแปลจีนเรื่อง *นารินครา* ได้ส่งผลต่อแนวความคิด วิถีชีวิต และความเข้มแข็งในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นของผู้หญิงจีนทั้งสามช่วงเวลาที่แตกต่างกันไป แม้ว่าสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปได้ลดบทบาทของวัฒนธรรมเก่าลง แต่ด้วยการถ่ายทอดผ่านพฤติกรรมการแสดงออกและการสื่อสาร ทำให้ตัวละครผู้หญิงในแต่ละช่วงสามารถเข้าใจและนำมาปรับใช้เพื่อแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้

เบญจพร เชาว์ชัยยุทธ (2553) เขียนบทความวิจัยเรื่อง “*บทบาทของตัวละครเอกหญิงในวรรณกรรมแปลจีนเรื่อง ทาสประเพณี*” โดยศึกษาการวิเคราะห์บทบาทตัวละครเอกหญิงในวรรณกรรมแปลจีนเรื่อง *ทาสประเพณี* ผลการศึกษาพบว่า วรรณกรรมแปลจีนเรื่อง *ทาสประเพณี* แสดงถึงวัฒนธรรมความเชื่อ และสภาพสังคมผ่านตัวละครเอกหญิงทั้ง 2 ตัวคือ กุ้ยหลานและแม่ของเธอ ทำให้ทราบถึงความคิด วิถีชีวิต ของคนจีนโบราณผ่านตัวละคร โดยตัวละครทั้งสองตัวนี้ก็มีจุดจบชีวิตที่แตกต่างกัน กุ้ยหลานประสบความสำเร็จในการใช้ชีวิตเพราะปรับตัวให้เข้ากับสามีได้ แต่แม่ของเธอนั้นไม่สามารถปรับตัวได้เพราะเธอยังคงเชื่อมั่นในความคิดแบบโบราณสุดท้ายเธอก็ตรอมใจตายในที่สุด

การวิเคราะห์บทบาทและสถานภาพของสตรีที่ปรากฏในงานวิจัยทั้งสามเรื่องดังกล่าวสามารถนำมาประยุกต์เป็นกรอบในการวิเคราะห์งานวิจัยของข้าพเจ้า

ผลการวิจัย

ภาพสะท้อนแนวคิดปิตาธิปไตย : ความสัมพันธ์เชิงอำนาจของหญิง ชายในครอบครัวได้หวัน

ความสัมพันธ์ที่ไม่เท่าเทียมกันระหว่างชายและหญิงในครอบครัวของได้หวันที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลเรื่อง คังผู้หญิงไร้ชีวิต ได้สะท้อนให้เห็นว่าแนวคิดแบบปิตาธิปไตยได้ส่งผลให้ผู้หญิงในสังคมได้หวันถูกลดบทบาทและสถานภาพลง ต้องอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชาย อาทิ การที่ผู้หญิงมักจะเป็นฝ่ายที่ถูกกระทำ ถูกผู้ชายในครอบครัวไม่ว่าจะเป็นพ่อ พี่ชาย หรือสามีด่าว่า กดขี่บังคับควบคุม ถูกมองว่าเป็นวัตถุทางเพศ เป็นที่ระบายอารมณ์ และใช้กำลังทำร้ายร่างกาย

ปัญหาในครอบครัวที่สะท้อนให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันระหว่างหญิง ชายที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลเรื่อง คังผู้หญิงไร้ชีวิต ได้แสดงให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมระหว่างหญิง ชายหลายทาง อาทิ การแสดงความเหนือกว่าของฝ่ายชายในเรื่องการควบคุม เช่น ฝ่ายชายออกคำสั่งห้ามไม่ให้ฝ่ายหญิงออกจากบ้าน ควบคุมให้ฝ่ายหญิงปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด ไปจนถึงการลงโทษด้วยวาจาและใช้กำลังทำร้ายหากฝ่ายหญิงไม่เชื่อฟังหรือไม่ยินยอม โดยปัญหาที่ชัดเจนที่สุดที่ปรากฏในวรรณกรรมเรื่องนี้ คือ ปัญหาการใช้กำลังทำร้ายร่างกายฝ่ายหญิง เมื่อฝ่ายหญิงไม่เชื่อฟังหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของฝ่ายชายดังเช่น เหมยตัวละครหญิงในวรรณกรรมที่มีสถานะเป็นภรรยา เธอถูกสามีคนที่สองบังคับให้เป็นโสเภณีโดยที่เธอไม่ยินยอม เมื่อเธอเข้าไปพูดคุยกับเขาว่าไม่ต้องการเป็นโสเภณีอีกต่อไป เขาก็โมโหและใช้กำลังทำร้ายเธอ บังคับให้เธอต้องทำตามที่เขาสั่ง ตามที่ปรากฏในเนื้อเรื่องดังนี้

"ฉันเหนื่อยเกินกว่าจะทำงานไหว" เธอพูด "ฉันอยากพัก ฉันเหนื่อยสายตัวแทบขาด" คำพูดของเธอทำให้ ฮานบันดาลโทสะ

"ว่าไงนะ? แก่ไม่มีอะไรคิดอย่าง... แก่ก็ไม่พอจะเป็นเมียฉัน!" เขาตะโกนชกหน้าเธอ เอาศีรษะเธอโขกกำแพง เหมยทรุดลง ศีรษะของเธอระบมด้วยความเจ็บปวด

"ถ้าแกเกลียดฉันมากขนาดนี้ ก็หย่ากันสิ" เธอครวญครางอย่างเหลือออก

"มันง่ายไปหน่อยโธ!" เขาค้าน "แหงอย่าไม่ได้จนกว่าจะหาเงินให้ฉันจนฉันพอใจ!"

ครั้งหนึ่ง พอเหมยยกกล่องติดกับฮาน เขาขับรถพาเธอไปยังภูเขาที่แห้งแล้งและลวกเธออย่างไม่ปราณี ราวกับเธอเป็นนักโทษสงคราม เขาเหยียบหินก้อนมหึมา

"ถ้าแกไม่ทำตามที่ฉันสั่ง ฉันจะทุบหัวแกด้วยหินก้อนนี้! ฉันจะทุบหัวแก!" ฮานเป็นคนพูดจริงทำจริง เหมยไม่กล้าหือ สันระริกด้วยความกลัว

(เจนนิเฟอร์ ชู 2551:144)

หรือจะเป็นเหตุการณ์ที่เหมยถูกพี่ใหญ่จ้างสามีคนที่สามสั่งห้ามไม่ให้เธอออกจากบ้าน เธอไม่สามารถออกจากบ้านเพื่อไปพูดคุยกับใครได้ ถ้าพี่ใหญ่จ้างสามีของเธอไม่อนุญาต เมื่อเธอฝ่าฝืนคำสั่งของสามี เขาก็จะใช้กำลังทำร้ายเธอ ตามที่ปรากฏในเนื้อเรื่องดังนี้

ระหว่างนี้ ความขุ่นข้องหมองใจของเหมยกับสามีเริ่มพอกพูนขึ้นเพื่อกันไม่ให้เหมยเปิดโปง"สถานการณ์"ในครอบครัว เขาสั่งห้ามไม่ให้เธอไปพบเพื่อนบ่อยๆหรือไม่ให้ไปตามที่สาธารณะซึ่งมีคนจำนวนมาก - ซึ่งชาวใต้เห็นคนอื่นก็ออกจากบ้านไม่ได้ ถ้าไม่ได้รับอนุญาตจากสามี

...

วันหนึ่ง เธอไม่คิดอะไรมาก เหมยจึงเดินตรงไปคุยกับเพื่อนซึ่งทำงานที่นั่นแถวๆต้นหมาก เธอเอาลูกสองคนไปด้วย เป็นเรื่องปกติที่ผู้หญิงชนชั้นแรงงานต้องการไปพบกับเพื่อนฝูง พวกเขาอารมณ์บรรเจิดเมื่อคนอื่นนั่งลงรายล้อมพูดคุยสนุกสนานท่ามกลางเบียร์และบุหรี่

พอเหมยเงยหน้าขึ้นมา สามีก็มาถึงตัวเธอ

"เธอมาที่นี่ไม่ได้! เธอพาลูกๆมาที่นี่ไม่ได้จนกว่าฉันจะให้คำอนุญาต!"

ความเจ็บมาเยือนพร้อมกลิ่นลมหายใจของเขาเป็นที่ชัดเจนว่าเขาเมา เขาเหยียบขวดเบียร์ของใครบางคนไปทุบจนแตกละเอียดเหมยรีบฉวยมือลูกและกลับบ้าน

เหมยเดินนำหน้า พยายามหลีกเลี่ยงสายตาดวงเกลียดชังของสามี เธออุ้มเสื้อวู้ยแน่นในอ้อมแขน ทันใดนั้นพี่ใหญ่จ้างก็ผลัดคิง-คิงลงพื้น เด็กหญิงล้มลงจนแก้มข้างหนึ่งกระแทกเข้ากับฟุตปาท แม้หัวของคิง-คิงถลอกปอกเปิกแต่เด็กน้อยก็แข็งใจลุกขึ้นเดินต่อ แล้วเขาก็ผลัดทั้งเหมยและเสื้อวู้ยลงพื้นอีก

'ครั้งนี้ทนไม่ได้แล้ว...' เหมยคิด

พี่ใหญ่จ้างเหวี่ยงฝ่าถึงขะใส่หน้าเหมย จมูกของเธอเลือดไหลอาบแต่เขาก็ไม่ยอมหยุด ครั้งนี้ เขาพร้อมเอาให้ถึงตาย น้องชายและน้องสาวของเขาพยายามห้ามและช่วยกันเหมยออกไป แต่เขามีแรงมากกว่า พ่อวิ่งเข้าไปที่โทรศัพท์แล้วโทรหาตำรวจ

พี่ใหญ่จ้างจับเหมย และเอื้อมไปคว้าไขควง

"ฉันจะเอาน้ำไปล้างไปที่คอแก!"

(เจนนิเฟอร์ ชู 2551:336-358)

จากเนื้อเรื่องทีกล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นถึงการที่สามีใช้กำลังทำร้ายร่างกายภรรยาของคุณอย่างรุนแรง เพื่อให้ภรรยาปฏิบัติตามคำสั่งของตนอย่างเคร่งครัด ถึงแม้ว่าภรรยาจะไม่ต้องการหรือไม่ยินยอมก็ตามเมื่อหมยไม่ต้องการเป็น โสภณิตตามคำสั่งของฮานสามีคนที่สองอีกต่อไป หรือเมื่อเธอไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพี่ใหญ่จ้างสามีคนที่สามโดยการออกไปนั่งคุยกับเพื่อนบ้าน เมื่อพี่ใหญ่จ้างมาเห็นว่ภรรยาฝ่าฝืนคำสั่ง เขาก็โกรธและใช้กำลังทำร้ายร่างกายเธออย่างรุนแรง

ในระบอบสังคมชายเป็นใหญ่ในสังคมได้หวันนอกจากภรรยาจะถูกสามีทำร้ายร่างกายเมื่อไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของสามีแล้ว ภรรยาจะถูกมองว่เป็นที่ระบายนามณ์เวลาที่สามีโมโหหรือเวลาที่สามีดื่มเหล้าจนเมา บางครั้งภรรยาถูกสามีทำร้ายโดยไม่มีเหตุผล บางทีเหตุผลของเขาก็แค่ต้องการระบายนามณ์ ดังเช่นหมยที่ต้องคอยดูแลนามณ์ของสามีเวลาที่เขากลับบ้านว่เขาอยู่ในนามณ์ไหน ตามที่ปรากฏในตัวอย่างดังนี้

การทุบตีไม่มีวันเกิดขึ้นจากน้ำมือของแม่สามี แต่กลับเกิดจากสามีของเธอเอง ถ้าโหล่เดินผ่านประตูมาพร้อมใบหน้าบึ้งตึงเพียงเล็กน้อย หมยก็รู้แล้วว่เขาจะหาเหตุผล – เหตุผลอะไรก็ได้ – เพื่อทำร้ายเธอ เขาเห็นเธอไม่ต่างจากกระสอบทราย ซึ่งเขาสามารถปลดปล่อยการรุกรานได้ทุกเมื่อ

(เจนนิเฟอร์ ชู 2551:116)

จากตัวอย่างที่ยกมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่สามี ภรรยาที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลเรื่อง ดังผู้หญิงไร่วิต สามีไม่ได้มองว่ภรรยาเป็นเมียแต่เป็นที่รองรับนามณ์ของสามี แม้ภรรยาจะไม่ได้ทำอะไรผิด แต่กลับถูกสามีทำร้ายตบตี ในวรรณกรรมเรื่องนี้ได้เปรียบเทียบการที่หมยถูกโหล่สามีคนแรกทำร้ายร่างกายอย่างไม่มีเหตุผลราวกับว่เธอเป็นกระสอบทรายที่สามีสามารถปลดปล่อยนามณ์ได้ทุก

เมื่อ โดยสะท้อนให้เห็นว่า สามิไม่ได้เห็นว่าภรรยาของตนเป็นคนแต่เป็นสิ่งที่ไร้ชีวิตดังเช่น กระจกสอทราย ที่เขาสามารถทำให้กำลังทำร้ายได้อย่างไม่รู้สึกลึกผิด

ปัญหาที่พบในครอบครัวของ ใต้หวัน นอกจากการที่สามิใช้กำลังทำร้ายร่างกายภรรยาอย่างรุนแรงเมื่อไม่ทำตามคำสั่ง หรือการที่สามิใช้กำลังทำร้ายร่างกายภรรยาเพื่อระบายอารมณ์ ปัญหาใหญ่ที่สำคัญในครอบครัวอีกจุดหนึ่งที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลเรื่อง ดังผู้หญิงไร้ชีวิต คือ ปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งเหมยตัวละครในวรรณกรรมเรื่องนี้ เธอถูกพี่ชายพยายามลวนลามและ ช่มชู้เธอมาเป็นเวลากว่า4ปีตามที่ปรากฏในเรื่องเรื่องนี้

เหมยเอาแต้วแล้วก็วิ่ง ถูกตามหลอกตามหลอนจากสายตาอันเต็มไปด้วยคณหาของพี่ชายวัย 24 ปีของเธอ "ฉันไม่ยอมให้เขาทำอะไรฉันตอนนี้" เธอคิดแล้ววิ่งไปยังห้องเก็บของ ครั้งหนึ่ง พอเข้าไปในห้องเธอล็อกประตูแล้วรำให้ เธอคิดไปถึงหลายครั้งที่เขาจับตัวเธอเวลาที่ไม่มีใครอยู่บ้าน เขาล็อกประตูและจะพยายามขโมยใจเธอ ครั้งแล้วครั้งเล่า พี่สาวของเหมยกระตุ้นบอกเธอถึงความสำคัญในการรักษาเนื้อรักษาตัวจนกว่าจะถึงการแต่งงาน และคำพูดต่างๆยังตราตรึงอยู่ในหัวใจของเหมย การปกป้องพรหมจรรย์ด้วยพลังทั้งหมดของเธอ เหมยคิดหาวิธีรับมือกับพี่ชายไม่ให้เขาทำอะไรจนกว่าพ่อแม่กลับบ้าน เสียงเท้าของพ่อแม่ที่ก้าวย่างใกล้เข้ามาจะเป็นดังเสียงคนตรีในหูของเหมย พี่ชายจะปล่อยเธอและวิ่งออกไป

...

ทันใดนั้น ความเจ็บปวดก็ نابลงไปที่กายเธอ ราวกับมีดที่แทงไปที่ขาทั้งสองข้าง เธอกรี๊ดร้อง พอลืมตา เธอมองปราดเห็นพี่ชายคนโตที่นอนตัว เธอหวีดร้องอีกรอบ เขาวิ่งออกไปนอกห้อง เธอไม่อยากจะเชื่อ เธอต้องทนกับการกระทำอันแสนเจ็บปวดจากพี่ชายของเธอเป็นเวลากว่าสี่ปี และมันก็ยังคงเป็นเช่นนั้นอยู่ (เจนนิเฟอร์ ชู 2551:69-72)

จากเนื้อเรื่องที่กล่าวมาข้างต้น แสดงให้เห็นว่า ในสังคมแบบปิตาธิปไตยของ ใต้หวัน ผู้หญิงมักจะถูกมองว่าเป็นวัตถุทางเพศเป็นที่รองรับอารมณ์ความใคร่ของผู้ชาย ซึ่งแม้แต่คนในครอบครัวที่อยู่บ้านหลังเดียวกัน โดมาด้วยกันก็ไม่สามารถวางใจได้ โดยในวรรณกรรมแปลเรื่อง ดังผู้หญิงไร้ชีวิต เหมยตัวละครหญิงในเรื่องเธอถูกพี่ชายของเธอพยายามที่จะลวนลามและช่มชู้เธอตั้งแต่เธอยังเป็นเด็กแม้เธอจะพยายามขัดขืนและหลีกเลี่ยงไม่ให้พี่ชายมีโอกาสเข้าใกล้ตน แต่ก็ไม่สำเร็จ เธอต้องยอมรับความเจ็บปวดกับสิ่งที่พี่ชายของเธอได้กระทำไว้กับเธอ ต้องจมอยู่กับความคิดตัวเองและกลายเป็นคนเก็บตัว

นอกจากเหมยจะถูกพี่ชายพยายามที่จะ ลวนลามและ ข่มขืน เธอแล้ว เธอยังถูกพ่อแท้ๆของเธอ ลวนลามตอนที่เธอนอนหลับอีกด้วย เมื่อเหมยตื่นขึ้นมาเห็นว่าพ่อกำลังลวนลามเธออยู่ พ่อแค้นเหตุการณ์ ลวนลามเธอ แล้วก็ทำราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้นเขาไม่ได้ทำอะไรลูกสาวของตัวเอง ตามที่ปรากฏใน ตัวอย่างดังนี้

ทว่าเขานี้ เธอรู้สึกบางอย่าง เธอตื่นพร้อมกับการเริ่มวันใหม่ และเธอต้องผละเมื่อพบว่าผู้บุกรุกไม่ใช่พี่ชายของเธอ มันคือพ่อของเธอ

พอรู้ว่าเหมยตื่นพ่อเอามือออกไปจากเธอ ราวกับว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น พรหมจรรย์ของเหมยยังไม่ถูกทำลาย ความเลื่อมใสศรัทธาในตัวพ่ออย่างไรก็ดีไม่มีแล้วในตอนนี้ เธอรู้เสียที่ว่าทำไมตลอดเวลาเธอจึงมีความตะขิดตะขวงใจ กับพ่อของเธอ

(เจนนิเฟอร์ ชู 2551:70)

สำหรับผู้วิจัยปัญหาที่สำคัญที่สุดที่เกิดขึ้นในครอบครัวในวรรณกรรมแปลเรื่อง คังผู้หญิงไร้ชีวิต คือ การที่พ่อพยายามที่จะ ลวนลามลูกสาวของตัวเอง ถึงแม้จะเป็นคนในครอบครัวเดียวกัน อยู่บ้านเดียวกัน ได้รับการเลี้ยงดูจากพ่อ พ่อเป็นคนที่เหมาะสมในศรัทธา แต่เธอก็ไม่อาจรอดพ้นจากการล่วงละเมิดทางเพศจากพ่อได้ ราวกับว่าความผูกพันทางสายเลือดของเธอกับพ่อไม่มีความหมาย พ่อไม่เห็นเธอเป็นลูก แต่กลับเห็นเธอเป็นวัตถุทางเพศ จึงไม่พยายามที่จะยับยั้งไม่ให้เกิดการกระทำดังกล่าว และไม่คำนึงถึงความถูกผิดตามจริยธรรม

ภาพสะท้อนแนวคิดปิตาธิปไตย : ความสัมพันธ์เชิงอำนาจของหญิง ชายในพื้นที่สาธารณะของไต้หวัน

แนวคิดปิตาธิปไตยนอกจากจะสะท้อนให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันระหว่างชายและหญิงในครอบครัวของชาวไต้หวันแล้วยังสะท้อนให้เห็นถึงความไม่เท่าเทียมกันระหว่างชายและหญิงในพื้นที่สาธารณะของไต้หวันอีกด้วย โดยการเข้ามาของระบบทุนนิยม เงิน ได้กลายเป็นปัจจัยที่สำคัญในการดำรงชีวิตครอบครัวที่ยากจนก็จะต้องออกมาหางานทำนอกบ้านซึ่งเป็นพื้นที่สาธารณะเพื่อหารายได้ เมื่อผู้หญิงต้องออกมาทำงานในพื้นที่สาธารณะ ในวรรณกรรมแปลเรื่อง คังผู้หญิงไร้ชีวิต ได้แสดงให้เห็นถึงปัญหาความไม่เท่าเทียมกันระหว่างชายและหญิงในพื้นที่สาธารณะของไต้หวัน สองประการ คือ การถูกดู

ถูก และการล่วงละเมิดทางเพศ ซึ่งมี 2 ลักษณะคือ การล่วงละเมิดโดยใช้อำนาจรัฐบังคับ การล่วงละเมิดโดยใช้อำนาจทางเศรษฐกิจบังคับ นอกจากนี้ยังนำเสนอปัญหาอีกประการ คือ การที่สามีใช้อำนาจคุกคามภรรยาของตนในที่สาธารณะ ดังเช่น การที่หลังตัวละครหญิงในวรรณกรรมเรื่องนี้ โดนสามีคำว่าเธอ ต่อหน้าเพื่อนร่วมงานของเธอในที่ทำงาน ตามที่ปรากฏในเนื้อเรื่องดังนี้

วันหนึ่งราวๆเที่ยงวัน จางมาที่โต๊ะทำงานของหลิง แล้วเริ่มตะคอกคำเธอเธอต่อหน้าสมุห์บัญชีคนอื่นๆ เธอหันกลับพยายามไม่ให้หน้าตาไหลออกมาสักพักพอเขาหยุด หลิงจึงพูดขึ้นว่า “อย่าทะเลาะกันตรงนี้เลย เราสองคนควรกลับไปทำงาน ได้โปรดออกไป” เขาไม่ยอมออกไป

(เจนนิเฟอร์ ชู 2551:204)

จากเนื้อเรื่องดังกล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ในสังคมของไต้หวันที่มีแนวคิดแบบปิตาธิปไตย แม้จะอยู่ในพื้นที่สาธารณะหรืออยู่ต่อหน้าคนอื่นสามีก็ไม่สนใจว่าภรรยาของตนจะรู้สึกอย่างไรที่ถูกสามีต่อว่าต่อหน้าเพื่อนร่วมงานในบริษัท ดังเช่นที่หลังถูกจางสามีคำว่าต่อหน้าเพื่อนร่วมงานคนอื่นๆ แม้หลังจะพยายามทำเป็นไม่สนใจหรือขอร้องให้เขาหยุดการต่อว่าดังกล่าวแต่เมื่อเขาไม่หยุดเธอก็ไม่สามารถทำอะไรได้ ได้แต่ก้มหน้ายอมรับคำต่อว่า จนกว่าเขาจะหยุดไปเอง

ปัญหาเรื่องการถูกดูถูกจะเห็นได้จากยูเฟิงตัวละครหญิงในวรรณกรรมเรื่องนี้ เธอเข้ามาทำงานเพื่อหารายได้ช่วยเหลือครอบครัวที่ยากจนของเธอ โดยการเป็นเสมียนในร้านขายเครื่องเขียนให้กับครอบครัวหวังซึ่งเป็นนายจ้าง เธอถูกลูกสาวและภรรยาของนายหวังดูถูก ตามที่ปรากฏในตัวอย่างดังนี้

ยูเฟิงเก็บงำความรู้สึกที่หลากหลายกับครอบครัวที่เธออาศัยอยู่ด้วย ลูกสาวของนายหวัง ซึ่งรุ่นราวคราวเดียวกับเธอ ถูกเสมียนราวกับเป็นเผ่าพันธุ์ที่ต่ำชั้นกว่าตัวเอง นางหวังก็ไซ้ข่อย เดินเชิดหน้า ซึ่งยูเฟิง เห็นนางหวังมองด้วยหางตาเป็นประจำ

(เจนนิเฟอร์ ชู 2551:66)

จากตัวอย่างที่ยกมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้พึ่งต้อง ใช้ความอดทนเป็นอย่างมากในการระงับอารมณ์และความรู้สึกของเธอที่มีต่อครอบครัวหวัง เมื่อเธอซึ่งเป็นลูกจ้างถูกลูกสาวของนายจ้างดูถูก ถูกแบ่งชนชั้นให้อยู่คนละระดับกับนายจ้าง และถูกภรรยาของนายจ้างมองด้วยหางตา แม้เธอจะไม่ชอบการกระทำดังกล่าวของลูกสาวและภรรยาของนายหวัง แต่เธอก็ทำอะไรไม่ได้ นอกจากการเก็บงำความรู้สึกไว้ เธอจำเป็นต้องทำงานนี้ต่อไปเพื่อส่งเงินกลับไปช่วยเหลือครอบครัวที่บ้าน เพราะพ่อกำลังป่วย

นอกจากปัญหาในเรื่องการถูกดูถูก ในวรรณกรรมแปลเรื่อง คังผู้หญิงไร้ชีวิต ยังปรากฏปัญหาในเรื่องการล่วงละเมิดทางเพศโดยการใช้อำนาจรัฐบังคับ ดังเช่น เหมยตัวละครหญิงในวรรณกรรมเรื่องนี้ที่ทำงานอยู่ที่ฝั้ว เธอเพิ่งจะหนีสามีคนที่สองมา และไม่เหลือเงินติดตัว จึงมาทำงานเป็นโสเภณีที่ฝั้ว เพราะไม่รู้ว่ามีงานอะไรอย่างอื่นที่เธอสามารถทำได้หรือไม่ว่างหน้าทีตำรวจเห็นเธอแล้วเกิดความพอใจก็ใช้อำนาจที่ตนมีบีบบังคับให้ผู้จัดการร้านมาพูดกับเธอ โดยเจ้าหน้าที่ตำรวจได้ข่มขู่ผู้จัดการร้านว่า ถ้าไม่ต้องการให้ร้านถูกสั่งปิดก็ต้องให้เหมยมาหลับนอนกับเขาตามที่ปรากฏในตัวอย่างดังนี้

เจ้าหน้าที่ตำรวจ ไปฝั้วที่เหมยทำงานเป็นประจำ ครั้งหนึ่งตำรวจท้องที่มองเธออย่างหยันๆแล้วจะให้เธอไปนอนด้วย เธอปฏิเสธ แต่มันไม่ง่ายที่จะปฏิเสธ เจ้าหน้าที่ตำรวจจึงเข้าไปพบผู้จัดการของเธอ

“ฉันอยากได้ผู้หญิงคนนี้” ตำรวจพูด ผู้จัดการลานเดินมาหาเหมยและเริ่มขอร้องเธอ

“ถ้าเธอปฏิเสธ ตำรวจจะมาปิดที่นี่นะ”

(เจนนิเฟอร์ ชู 2551:154)

จากตัวอย่างที่ยกมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่าการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐใช้อำนาจที่ตนมีไปในทางที่ผิดใช้อำนาจที่มีเพื่อข่มขู่และบีบบังคับให้ผู้อื่นต้องยอมทำตามคำสั่ง เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้หญิงต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจของผู้ชาย ต้องทำตามผู้ชายสั่งแม้จะไม่ยินยอม ดังที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลเรื่อง คังผู้หญิงไร้ชีวิต ตอนที่เจ้าหน้าที่ตำรวจซึ่งเป็นเจ้าพนักงานของรัฐได้ใช้อำนาจไปในทางที่ไม่ควร บีบบังคับ

ผู้จัดการร้านที่เหมยทำงานอยู่ให้มาพูดคุยกับเธอ ให้อยมหลับนอนกับตำรวจนายนั้น ถ้าไม่ต้องการให้สั่งปิดร้านดังกล่าว เหมยจึงปฏิเสธไม่ได้แม้เธอจะไม่เต็มใจ

ปัญหาที่ถือว่ารุนแรงมากที่สุดที่เกิดขึ้นในพื้นที่สาธารณะที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลเรื่อง คังผู้หญิงไร้ชีวิต คือ ปัญหาในเรื่องของระบบทุนนิยมที่ร่วมมือกับแนวคิดแบบบิดาธิปไตยส่งผลให้ผู้หญิงมักจะเป็นฝ่ายถูกระทำ เพราะในระบบเศรษฐกิจ เงินเป็นปัจจัยหลักที่จะใช้เพื่อการดำรงชีวิต เมื่อผู้หญิงต้องการหารายได้ด้วยตนเอง จึงต้องออกมาทำงานนอกบ้าน ทำให้ง่ายต่อการถูกระทำ ดังเช่นเหมยและยูเฟิงตัวละครหญิงในวรรณกรรมเรื่องนี้ที่ต้องออกมาทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟในร้านอาหารและเสมียนในร้านขายเครื่องเขียน แต่พวกเธอกลับถูกผู้ชายใช้ความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจที่เหนือกว่าเป็นตัวบีบบรัดคดข่มผู้หญิงให้ต้องอยู่ใต้อำนาจของฝ่ายชายตามที่ปรากฏในเนื้อเรื่องดังนี้

เย็นวันหนึ่ง กลุ่มลูกค้าซึ่งเป็นหนึ่งในแก๊งอันธพาลชวนเหมยออกไปข้างนอกกับพวกเขาและสนุกด้วยกัน เหมยอารมณ์ไม่ดีจึงปฏิเสธไป

ช่วงเวลาที่เหลือของเย็นวันนั้น ไม่มีอะไรเกิดขึ้น และหลังจากเหมยหมดกะงานในช่วงดึกสงัด เธอออกจากร้านอาหารคนเดียว หมดรีวหมดแรงและอยากกลับบ้านใจจะขาด ทันใดนั้น รถคู่สีน้ำเงินหยุดก็ก ชายสามคนมีมิดในมือกระโดดออกมา พวกมันจับเธอและผลักเข้าไปในรถคู่ เธอจำพวกมันได้ มันเป็นกลุ่มอันธพาลที่เธอปฏิเสธไปตอนหัวค่ำ

แม้เธอจะพยายามกรีดร้องหรือรำไห่ ก็ไม่มีใครอยู่ใกล้พอที่จะได้ยินเสียงของเธอ เหมยจึงปิดปากสนิท เธอรู้ว่าอะไรกำลังจะเกิดขึ้น

‘สมน้ำหน้าทีฉันเจอแบบนี้ ฉันมัน โครตเลย ฉันมีอดีตที่เหลวแหลก ไม่มีอะไรดีเลย’

พวกผู้ชายขับรถพาเหมยไปยังตึกแห่งหนึ่งที่ไม่น่าสนใจ ในความมืดสลัว พวกมันบังคับเธอให้เข้าไปในห้องเล็กๆ ขณะที่พวกมันพากันเวียนเทียนข่มขืนเธอ เหมยพยายามแสดงออกว่าเธอไม่กลัวทั้งๆที่ในใจเธอกลัว – กลัวตั้งท้องหรือติดโรค กลัวกับสิ่งที่พวกมันจะทำกับเธอหลังจากนี้

(เจนนิเฟอร์ ชู 2551:137)

หรือเหตุการณ์ที่อยู่เบื้องหลังผู้ชายของนายจ้างลวงละเมิดทางเพศ ตามที่ปรากฏในเรื่องเรื่องนี้

ตอนเย็นวันนั้นเริ่มต้นเหมือนวันอื่นๆ ขณะที่เดินทางไปโรงภาพยนตร์ด้วยกัน อยู่เบื้องหลังที่จะนั่งแถวหลังพอหาที่นั่งในโรงภาพยนตร์ที่มีคนเต็มได้แล้ว ก็พากันนั่งลง ไม่นานเขาเริ่มถูกเนื้อต้องตัวอยู่เบื้อง เธอพยายามหลบเลี่ยง

“เรากำลังดูหนังกันอยู่นะ” เธอคิด การก่อกวนของเขาเกินเลยเข้ามาในตัวเธอ

“คนนั่งข้างหลังเราจะเห็นนะว่าทำอะไรกันอยู่”

เขาจับมือเธอมาที่ตัวเขา เธอตกใจและพยายามดึงมือกลับ

“ฉัน ไม่อยากจะเชื่อว่ามันจะเป็นแบบนี้ ฉันควรทำอย่างไรดี?”

อยู่เบื้องหลังกับสิ่งที่ยังดำเนินอยู่ เขาคดคิดเธอให้จมลงต่ำ เธอกลืนน้ำตาแห่งความโกรธแค้นเอาไว้ เธออยากจะตบหน้าเขาสักทีแต่กลัวเกินไปแล้วหนีไป

“แต่งงานที่ทำอะไรล่ะ? ฉันทำงานไม่ได้”

(เจนนิเฟอร์ ชู 2551: 68)

จากเนื้อเรื่องดังกล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่า ในสังคมของไต้หวัน ที่มีแนวคิดแบบปิตาธิปไตยหรือแนวคิดชายเป็นใหญ่ นั้น เมื่อมีระบบทุนนิยมเข้ามาทำให้แนวคิดแบบปิตาธิปไตยและระบบทุนนิยมได้ร่วมมือกันส่งผลให้ผู้หญิงถูกผู้ชายทำร้ายได้ง่ายขึ้น เมื่อผู้หญิงต้องออกมาทำงานในพื้นที่สาธารณะเพื่อหารายได้แต่ผู้หญิงกลับถูกมองว่าเป็นเพียงวัตถุทางเพศ ซึ่งนำไปสู่การลวงละเมิด ดังเช่นเหมยและอยู่เบื้องหลังตัวละครหญิงในวรรณกรรมเรื่องนี้ที่ต้องออกมาทำงานในพื้นที่สาธารณะ แต่พวกเขาถูกละเมิดถูกผู้ชายทำร้าย

จากปัญหาสู่ทางออก

ปัญหาต่างๆ ที่ตัวละครหญิงในเรื่องต้องประสบซึ่งเกิดขึ้นภายในครอบครัวและในพื้นที่สาธารณะของไต้หวัน ที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลเรื่อง ดังผู้หญิงไร้ชีวิต ผู้เขียนได้กล่าวถึงปัญหาต่างๆ รวมถึงวิธีแก้ปัญหามาของตัวละครหญิงในวรรณกรรมเรื่องนี้ การใช้การศึกษาเป็นการแก้ไขปัญหาในเรื่อง

การถูกล่วงละเมิดทางเพศจากคนในครอบครัว การแก้ปัญหาโดยการหนีจากสภาพแวดล้อมเดิมเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาต่างๆ เช่น การใช้กำลังทำร้ายร่างกายเมื่อภรรยาไม่ทำตามคำสั่ง การใช้กำลังทำร้ายร่างกายภรรยาเพื่อระบายอารมณ์ การถูกดูถูก การที่สามีใช้อำนาจคุกคามภรรยาของตนในที่สาธารณะ และการล่วงละเมิดทางเพศในพื้นที่สาธารณะ เป็นต้นแม้บางปัญหาที่เกิดขึ้นพวกเขาจะต้องหนีปัญหาหรือไม่ประสบความสำเร็จในการแก้ปัญหา แต่ผู้เขียนก็พยายามที่จะนำเสนอว่าในที่สุดการใช้ความศรัทธาต่อศาสนาคริสต์เป็นทางออกสุดท้ายในการแก้ปัญหาให้กับหญิงสาวเหล่านี้ได้

การใช้การศึกษาเป็นทางแก้ไขปัญหา หญิงสาวคนหนึ่งในเรื่องเธอถูกพ่อและพี่ชายซึ่งเป็นคนในครอบครัวล่วงละเมิดทางเพศ เธอจึงต้องการเรียนหนังสือต่อในระดับชั้นมัธยมเพื่อที่จะได้ไม่ต้องพบเจอคนที่ทำร้ายเธอ ตามที่ปรากฏในตัวอย่างดังนี้

ขณะที่ผมขี้กลัวปีสุดท้ายในโรงเรียนประถม เธอเริ่มเห็นลู่ทางว่าการเรียนระดับมัธยมเป็นหนทางเดียวในการหนี เธอสามารถไปอยู่ที่หอในโรงเรียนซึ่งไกลจากบ้านที่เธออยากหนีไปให้พ้นๆ อีสราฟาใกล้เข้ามาแก่เอ้อม... กระทั่ง จู่ๆ โชคร้ายมาเยือน มันเกิดขึ้นหลังจากที่พ่อแม่ของเธอทำหลายสิ่งต่างๆ เพราะว่าพ่อกับแม่เริ่มแก้ตัวและปัญหาทางการเงินของพวกเขาแย่มากที่สุด ผมต้องอยู่บ้านและทำงานกับพ่อแม่ในไร่แทนการศึกษาต่อ

(เจนนิเฟอร์ ชู 2551:71)

จากตัวอย่างที่ยกมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่าหญิงสาวคนหนึ่งจะการใช้การศึกษาเป็นแนวทางการแก้ไขปัญหาการที่เธอถูกพ่อและพี่ชายพยายามที่จะลวนลามและข่มขืน เพราะถ้าเธอเรียนหนังสือ เธอก็จะได้อยู่หอพักที่โรงเรียน แต่อย่างไรก็ดีเมื่อครอบครัวที่ยากจนของเธอ ไม่มีเงินพอที่จะส่งเธอเรียนหนังสือ เธอจึงต้องอยู่บ้านและทำงานกับครอบครัวที่เธอต้องการหนี ไปให้พ้น ทำให้เธอไม่สามารถแก้ปัญหาดังกล่าวโดยการใช้การศึกษาเป็นทางออกได้

การแก้ไขปัญหาโดยการหนีจากสภาพแวดล้อมเดิมเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหา เป็นวิธีที่ตัวละครหญิงในวรรณกรรมเรื่องนี้มักจะใช้เพื่อหาทางออกให้กับตนเอง ดังเช่น หญิงที่ถูกสามีทำร้ายร่างกายอย่างรุนแรง

เพราะเธอไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเขา เมื่อเธอทนกับการทำร้ายขบถของสามีคนที่สองไม่ไหวจึงได้หนีไปจากเขา ตามที่ปรากฏในเนื้อเรื่องดังนี้

เธออยากฆ่าชายคนนี้ คนที่เธอเรียกเขาว่าสามี แต่เธอค้นพบทางออกอีกอย่างแทน เหมยและ โสเภณีคนอื่น มีโอกาสคุยกันช่วงพัก และจากการสนทนา เหมยค้นพบว่าเธอไม่ได้โคดเคี้ยวท่ามกลางวิกฤต อันที่จริง เพื่อนร่วมงานของเธออีกหลายคน ถ้าไม่ถูกสามีบังคับให้มาเป็น โสเภณีก็ด้วยความขัดสนทางการเงิน หลายคนก็เลี้ยงลูกด้วยเงินจากการขายตัว

เรื่องราวของผู้หญิงคนหนึ่งจากภาคใต้ของ ไต้หวันกระเทือนใจเหมยอย่างมาก สามีของผู้หญิงคนนี้ไม่ต่างจากฮาน เขาไม่ทำมาหากิน แต่บังคับให้เธอเป็น โสเภณีหาเงินมาเลี้ยงลูกอีกสองคน ในที่สุดผู้หญิงนี้จึงตัดสินใจหนีออกมา เพราะเธอรู้ว่าสามีต้องไม่ใช้ชีวิตหากตามเธอพบ เธอจึงหนีมาภาคเหนือของไต้หวัน และทำงานเป็น โสเภณีต่อไป – แต่ทำเพื่อตัวเธอเอง

“ไม่มีงานอื่นที่ฉันทำได้” เธอบอกเหมย “ฉันไม่มีความรู้อะไรในการทำอย่างอื่น” เหมยกลับรู้สึกอึ้งว่า เธอต่างหากที่ติดกับดักกับความจริงนี้ ส่วนเพื่อนร่วมงานของเธอกลับรู้สึกอิสระ ที่สามารถไปไหนมาไหนด้วยตนเองได้ และใช้จ่ายเงินตามที่ต้องการ

“บางที ฉันอาจหนีไปเหมือนกัน” เหมยครุ่นคิด

(เจนนิเฟอร์ ชู 2551:145)

จากเนื้อเรื่องทีกล่าวก่อนข้างต้นแสดงให้เห็นว่าในสังคมไต้หวันไม่ใช่เพียงแต่เหมยเท่านั้นที่ต้องพบกับปัญหาการถูกสามีบังคับให้เป็น โสเภณี เหมยพบว่าเพื่อนที่มีอาชีพเดียวกับเธอคนหนึ่งก็หนีจากสามีมาทำงานที่นี่ เหมยจึงคิดที่จะหนีจากสามีของเธอไปอยู่ที่อื่น ที่ที่เธอมีอิสระ ไม่ต้องอยู่ภายใต้อำนาจของสามี

หลังตัวละครหญิงในเรื่องตัดสินใจที่จะไม่ทนอยู่กับสามีนักพนันที่ชอบขอยืมเงินเธอแต่ไม่คืน และใช้กำลังทำร้ายเธอเมื่อเธอไม่หาเงินมาให้เขาเล่นการพนัน ดังนั้นเพื่อเป็นการตัดปัญหาเธอจึงตัดสินใจที่จะออกจากบ้าน ตามที่ปรากฏในเนื้อเรื่องดังนี้

ผลที่สุด หลังตัดสินใจดับไฟไม่ให้ลุกลามต่อไป และเธอตัดสินใจว่า จะไม่ปล่อยให้ความเจ็บช้ำดำเนินต่อไปได้ เธอนั่งคุยกับลูกๆเกี่ยวกับสิ่งที่อาจเกิดขึ้นในอนาคตที่ต้องเจอด้วยกัน หลังจากพูดเสร็จ ในที่สุด แม่แตรอยยิ้มสุดท้ายจากใจจริงของแม่บังเกิดเกล้า ลูกๆก็จำไม่ได้

“แม่อยากบอกลูกให้รู้ว่า คราวหน้าเวลาพ่อควบคุมตัวเองไม่ได้ แม่จะออกจากบ้านไป เพื่อจะเป็นการดี” หลังบอกลูกๆ “ถ้าแม่พูดกับพ่อชัดลึยชัดคำว่าไม่มีวันกลับมา นั่นคือแม่หมายความตามนั้นจริงๆมันจะเป็นการดีกว่าสำหรับทุกคน ถ้าทุกสิ่งถูกแก้ไขสักครั้งเพื่อทุกคน ดังนั้นลูกๆต้องดูแลกันและกันดีๆนะ ตกลงไหม?”

(เจนนิเฟอร์ ชู 2551:246)

จากเนื้อเรื่องทีกล่าวนมาข้างต้นแสดงให้เห็นถึงความเด็ดเดี่ยวของหญิงที่ต้องการยุติปัญหา ระหว่างเธอกับสามี เธอได้พูดคุยทำความเข้าใจกับลูกๆว่าถ้าพ่อกับแม่ทะเลาะกันอีกแล้วเธอพูดว่าจะไม่กลับมาบ้าน เธอหมายความตามนั้นจริงๆเธอจะไม่กลับมา เมื่อหลังกับสามีทะเลาะกันอีกครั้งหลังตัดสินใจที่จะเป็นฝ่ายเดินออกไป แม่เธอจะไม่ต้องการอยู่ห่างจากลูกๆ

การแก้ปัญหาการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐใช้อำนาจที่มีในการล่วงละเมิดทางเพศผู้หญิง ผู้เขียนได้บอกเล่าการแก้ปัญหาของเหยื่อตัวละครหญิงในเรื่องไว้ว่าเธอต้องคอยหลบเจ้าหน้าที่ตำรวจที่มาจับโดยการหนีออกทางประตูหลังของฝับและไม่กลับมาอีกเลยจนกระทั่งวันรุ่งขึ้น เธอไม่ต้องการเจอหน้าตำรวจนายนั้นอีกจึงตัดสินใจเปลี่ยนที่ทำงาน ตามที่ปรากฏในตัวอย่างดังนี้

หลังจากการเผชิญกับสถานการณ์ที่ไม่พึงประสงค์แบบนี้เหยื่อจึงเปลี่ยนงาน อย่งไรก็ตาม ทุกๆที่ที่เธอทำงาน – ไม่ว่าจะเป็นอาบอบนวดชั้นสวะชั้นฝับสำหรับคนมีสตางค์ – จะมีตำรวจอย่างน้อยหนึ่งนายแวะไปจนกว่าจะพบคนที่เตะตา

(เจนนิเฟอร์ ชู 2551:155)

จากตัวอย่างที่ยกมาข้างต้นแสดงให้เห็นถึงปัญหาของเหมยที่ต้องยอมหลับนอนกับตำรวจนายหนึ่งที่ยังพอใจเธอ แม้เธอจะไม่เต็มใจแต่เมื่อตำรวจนายนั้นผู้จัดการร้านจนผู้จัดการต้องมาขอร้องเธอทำให้เธอต้องยอมหลับนอนกับเขาอย่างเลื่องไม่ได้ เธอรู้สึกเหมือนถูกข่มขืน เธอจึงตัดสินใจเปลี่ยนสถานที่ทำงานใหม่เพื่อที่จะไม่ต้องเจอกับตำรวจนายนั้นอีก แต่วิธีการเปลี่ยนที่ทำงานของเหมยทำให้เธอรู้ว่า ไม่ว่าเธอจะย้ายไปทำงานที่ใดก็มักจะมีเจ้าหน้าที่ตำรวจอยู่ที่นั่นเสมอ

ปัญหาการถูกรังแกที่มีอำนาจเหนือกว่าทางด้านเศรษฐกิจถูก และล่วงละเมิดทางเพศ ยู่เฟิ่งตัวละครหญิงที่ต้องประสบกับปัญหานี้ เธอได้พบทางออกโดยการย้ายไปทำงานร้านขายเครื่องเขียนที่เมืองอื่น ตามที่ปรากฏในเนื้อเรื่องดังนี้

หลังจากเกิดเรื่องในวันนั้น ยู่เฟิ่งไม่อยากทำงานกับครอบครัวหวัง โดยเฉพาะตั้งแต่เธอมีเงินเก็บมากพอเพื่อเลิกทำงานนี้และหางานใหม่ เธออดทนกับการข่มขืนให้คนอื่น ความไม่พอใจ มาเป็นเวลามากกว่าสี่ปี แต่ ณ ตอนนีชีวิตประจำวันที่น่าอึดอัดกับการได้เห็นผู้ชายคนนี้ ยิ่งทำให้เธอละลายใจว่า ทำไมเธอไม่ทำอะไรมากกว่านี้ เพื่อโต้ตอบมันมากเกินไปที่จะทนทน เพราะมีการศึกษาแค่ระดับประถม เธอชินแล้วกับความรู้สึกในการถูกลดชั้นทุกรูปแบบ – ตั้งแต่การข่มขืนจนถึงการทำงานภายใต้คำสั่งที่ข่มขู่ของพวกผู้จัดการ – แต่ความเจ็บแค้นใจครั้งนี้เลวร้ายที่สุดมากกว่าทุกเรื่องที่เคยเจอมา

หลังจากนั้นก็มีการออก วันหนึ่ง ญาติของเธอถามว่า “สนใจอยากไปทำงานนอกไทเป ที่หย่งเหอไหม? ฉันรู้ว่ามีงานที่ร้านขายเครื่องเขียนที่นั่น”

“อ้อ อย่างน้อยฉันก็ได้ไปให้ไกลจากครอบครัวหวัง” ยู่เฟิ่งคิดได้เพียงเท่านี้ไปจากผู้ชายคนหนึ่งที่ทำร้ายชีวิตของเธอ คือการไปอยู่ที่ธรณีประตูแห่งอื่น

(เจนนิเฟอร์ ชู 2551:69)

จากเนื้อเรื่องที่กล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่าเมื่อเกิดปัญหาการถูกรังแกและ โดนล่วงละเมิดทางเพศจากครอบครัวของนายหวัง ยู่เฟิ่งไม่ต้องการทำงานให้กับครอบครัวหวังอีกต่อไป เธอจึงคิดที่จะหนีไปให้พ้นจากผู้ชายที่ทำร้ายเธอ ดังนั้นเมื่อญาติของเธอเสนอวิธีแก้ปัญหานี้ โดยการไปทำงานที่อื่น หลังจึงไม่ลังเลที่จะย้ายไปทำงานที่อื่น

จากตัวอย่างเหตุการณ์ข้างต้น 4 เหตุการณ์ ได้แสดงให้เห็นถึงปัญหาต่างๆของตัวละครหญิงแต่ละตัว ดังเช่น เหมยที่ต้องเผชิญกับปัญหาการถูกสามีทำร้ายร่างกายและบังคับให้เป็นโสเภณี และถูกเจ้าพนักงานของรัฐใช้อำนาจที่มีล่วงละเมิดทางเพศ หลังที่ถูกสามีด่าว่าและทำร้ายเมื่อเธอไม่หาเงินมาให้เขาเล่นการพนันและ ยูเฟิ่งที่ถูกครอบครัวของนายจ้างดูถูกและล่วงละเมิดทางเพศ พวกเขาเจอแก้ปัญหาโดยการหนีจากสภาพแวดล้อมเช่น เหมยที่หนีจากสามีไปอยู่ที่จังหวัดอื่น หลังตัดสินใจแยกออกมาไม่อยู่กับสามี เหมยเปลี่ยนสถานที่ทำงานและยูเฟิ่งลาออกจากงานไปทำงานที่จังหวัดอื่น แต่อย่างไรก็ดีจะพบว่า การหนีปัญหาไม่ใช่ทางออก เมื่อพวกเขาหนีไปก็มักจะเจอกับปัญหาเดิมๆหรือปัญหาใหม่เข้ามา

การใช้ศรัทธาในศาสนาคริสต์เป็นทางออกแม้ตัวละครหญิงจะมีวิธีแก้ไขปัญหของตัวเองไม่ว่าจะประสบความสำเร็จหรือไม่ประสบความสำเร็จก็ตาม ผู้เขียนวรรณกรรมเรื่องนี้ก็ได้เสนอทางออกให้กับหญิงสาวเหล่านี้โดยการให้ศรัทธาต่อพระเจ้า ดังเช่นยูเฟิ่งตัวละครหญิงในเรื่อง เธอมีปัญหาทางด้านจิตใจและอารมณ์ความรู้สึก เธอเป็นคนที่มึนงงรุนแรง มักจะด่าว่าสามีในเรื่องการดื่มเหล้า ใจสามีของยูเฟิ่งทำงานได้เป็นอย่างดีแต่เขามักจะใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการดื่มแอลกอฮอล์ เมื่อสามีไม่เป็นไปตามที่เธอคาดหวังจึงทำให้เธอเป็นทุกข์ นานวันเข้าปัญหาระหว่างเธอกับสามีก็ยิ่งทวีความรุนแรง เธอจึงเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลแมคเคย์เม็มโมเรียลจากผู้ให้คำปรึกษาชาวคริสเตียน ยูเฟิ่งเริ่มหาทางออกโดยการเปิดใจให้กับศาสนาคริสต์ ในช่วงแรกเธอยังรู้สึกไม่มั่นใจในการศรัทธาของเธอ เพราะเธอนับถือศาสนาพุทธมาตั้งแต่เด็ก ในระหว่างนี้ยูเฟิ่งออกมาอยู่ที่หอพักข้างนอกตามคำแนะนำของเอลิซาเบธมิชชันนารีที่คอยช่วยเหลือเธอ ยูเฟิ่งคิดว่าถ้าเธอไม่อยู่สามีจะทำตัวดีขึ้น เพราะเธอยังคงยึดติดอยู่กับสามี แต่เมื่อไม่เป็นเช่นนั้น ยูเฟิ่งจึงเริ่มคิดที่จะปลดสามีออกจากใจ แล้วรับศาสนาคริสต์มาเป็นที่พึ่งตามที่ปรากฏในเรื่องเรื่องนี้

ในที่สุด ยูเฟิ่งก็รู้ว่าความปรารถนาหลายอย่างของเธอ เป็นทางคู่ขนานที่ไม่จบไม่สิ้น ที่เธอประกาศว่าไม่ต้องการไปอีกต่อไป อย่างไรก็ตาม ความนึกคิดที่เขาลับนอนกับผู้หญิงคนอื่นยังคงทรมานเธออยู่ การกล่าวหาเรื่องชู้สาวทำให้ยูเฟิ่งตระหนักว่าเธอไม่เข้มแข็งพอที่จะเป็นไทจากสามีของตัวเอง ถึงแม้ว่าเธออ่านพระคัมภีร์ไบเบิลอย่างศรัทธา ใจเวลาที่คืนต่อสัจพจน์กับการสามัคคีธรรมเพื่อนร่วมงาน และใส่ใจผู้หญิงหลายคน ที่เธอดูแลอยู่อย่างไม่เห็นแก่ตัว

ความเป็นไปของเธอก็ยังขึ้นอยู่กับสามี – กระดับชีวิตทางศาสนาของเธอให้สูงขึ้น สามีเคยเป็นเทวรูป เป็นศูนย์กลางความคิดเกือบทั้งหมดและการกระทำของเธอ ใน อีสยาห์ 54 กล่าวเอาไว้ชัดเจนว่า

...

หลังวันหลงความโศกเศร้าของยูเฟื่อง ในที่สุด เธอก็ค้นพบต้นตอของปัญหาต่างๆ การถอนรากออกคือการปลดสามีไปจากพันธการเสีย แล้วเข้าไปให้ถึงซึ่งพระเจ้า

(เยนนิเฟอร์ ฐ 2551:378-379)

จากเนื้อเรื่องทีกล่าวน่าขำขันแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนต้องการเสนอให้เห็นถึงการปล่อยวาง อะไรที่เป็นทุกข์ถ้าเราสามารถปล่อยวาง ไม่คิดมากก็จะทำให้เรามีความสุข ดังเช่น ยูเฟื่องที่ยังคงยึดติดกับการกระทำของสามีอยู่ เมื่อเธอใช้ศาสนาคริสต์เป็นที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจเธอก็สามารถนำสามีออกจากความคิดของเธอและรู้สึกเป็นอิสระจากพันธการของสามี

หญิงสาวจากครอบครัวที่ร่ำรวยเธอประสบปัญหาทางการเงิน เพราะต้องคอยหยิบยืมเงินจากครอบครัวของเธอและคนอื่นมาให้สามีเล่นการพนัน เธอไม่ต้องการมีปัญหาเกี่ยวกับสามีจึงยอมหาเงินมาให้เขาแต่เมื่อสามีติดการพนันอย่างหนัก หลังมีหนี้สินมากมาย เธอจึงไม่ยืมเงินให้สามีอีกต่อไปทำให้เขาเริ่มใช้กำลังทำร้ายขบตีเธอ คำว่าเธอต่างๆนาๆ เธอจึงทนไม่ไหวตัดสินใจออกมาอยู่กับเพื่อน หลังจากหย่ากับสามีเธอก็ออกมาทำงานเป็นพนักงานขายของตามห้าง ที่ห้างเธอได้พบกับเอลิซาเบธมิชชันนารีซึ่งคอยรับฟังและแนะนำวิธีแก้ปัญหาให้เธอ จนเธอเริ่มศรัทธาต่อศาสนาคริสต์ ระหว่างนี้เธอยังมีปัญหาเกี่ยวกับอดีตสามีในเรื่องลูกๆ เขาไม่ยอมให้เธอได้พบลูก และมีปัญหาทางการเงิน เอลิซาเบธพยายามให้หลังอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อปลดปล่อยพันธการปัญหาเหล่านี้ ตามที่ปรากฏในเนื้อเรื่องดังนี้

หลังค้นพบอีกว่า ตัวเองยังยึดติดอยู่กับทิวซึ่งส่งผลต่อความสัมพันธ์ของเธอและอดีตสามี ซึ่งมาจากชนชั้นที่ด้อยกว่าเธอ ยามที่เธอและเอลิซาเบธเริ่มต้นอธิษฐานให้เธอหลุดพ้นจากพันธการต่างๆ เหล่านี้ หัวของหลังเริ่มปั่นป่วน

...

จากนั้นเป็นต้นมา ความเป็นอิสระภาพเรื่องการเงินของหญิง ส่วนมากเป็นเรื่องการให้ของขวัญจนเป็นนิสัย เริ่มลดน้อยลง แต่จำนวนเงินที่เป็นหนี้ยังไม่มียี่สิบปีแล้วลดลง เดือนตุลาคม 2003 ปัญหาหนี้สินรุงรังต่างๆ ของหญิงทวีความรุนแรงมากขึ้น อีกไม่กี่วันเธอต้องโทรศัพท์ไปยืมเงินนอกระบบที่ผิดกฎหมาย

หลังจากนั้น พระเจ้าประทานหนทางที่คาดไม่ถึงเพื่อให้หลุดพ้นจากสถานการณ์ ในที่สุดหญิงก็ไม่มีหนี้

(เจนนิเฟอร์ ชู 2551:407)

จากเนื้อเรื่องทีกล่าวนำข้างต้นแสดงให้เห็นว่าเอลิซาเบธซึ่งเป็นมิชชันนารีต้องการเสนอทางหลุดพ้นจากความทุกข์ในปัญหาเรื่องต่างๆ ให้กับหญิง โดยการบอกให้หญิงหันหน้าเข้าหาพระเจ้า อธิษฐาน และศรัทธาต่อพระองค์ ซึ่งหลังจากการอธิษฐานเธอก็หลุดพ้นจากปัญหาเหล่านี้ ซึ่งสามารถอนุมานได้ว่า ศาสนาคริสต์ให้แรงบันดาลใจกับเธอ

เหมย เป็นตัวแทนหญิงสาวที่ถูกผู้ชายในระบอบปีศาจไปโดยทำร้ายอย่างชัดเจนที่สุด เธอต้องคอยต่อสู้กับเรื่องราวเลวร้ายตั้งแต่ยังเด็ก คือ การถูกล่วงละเมิดทางเพศจากคนในครอบครัวซึ่งถือว่าเป็นปัญหาที่ร้ายแรงที่สุด เมื่อเธอแต่งงานกับสามีคนแรกก็ถูกทำร้ายร่างกายจนต้องหย่าร้างกัน เมื่อออกมาทำงานนอกบ้าน โดยการเป็นพนักงานเสิร์ฟที่ร้านอาหารเธอก็ถูกพวกอันธพาลข่มขืน พอเธอแต่งงานกับสามีคนที่สองเขาก็ใช้กำลังทำร้ายบังคับให้เธอเป็นโสเภณีจนเธอต้องหนีออกมา เมื่อแต่งงานครั้งที่สามเธอต้องเจอกับปัญหาที่กระทบกระเทือนต่อจิตใจเป็นอย่างมาก สามีคนที่สามของเธอข่มขืนลูกสาวที่ยังเล็ก เธอทนไม่ได้คิดจะฆ่าตัวเองกับลูกๆ แต่เมื่อได้ยินคำเชิญชวนทางโทรศัพท์ เธอจึงขอความช่วยเหลือโดยโทรศัพท์หา เฮลพิ้ง แชนด์ สอทไลน์ ซึ่งเป็นการให้คำปรึกษาทางโทรศัพท์ พวกเขาแนะนำให้เธอรู้จักศาสนาคริสต์ เหมยที่ต้องการหาทางพ้นทุกข์จึงรู้สึกสนใจในศาสนาคริสต์ หลังจากเธอหนีสามีคนที่สามมาอยู่ที่หอพักหญิง เธอยังคงถูกเรื่องเลวร้ายในอดีตตามมาหลอกหลอน แต่เมื่อได้กำลังใจจากเพื่อนร่วมชะตาเดียวกันและศาสนาคริสต์ในใจของเธอเติบโต ทำให้เหมยมีชีวิตที่ดีขึ้น ตามที่ปรากฏในเนื้อเรื่องดังนี้

มีสิ่งผิดปกติเกิดขึ้นกับเหมย เฉิน แต่ก็ยังไม่รู้เหตุผลที่แท้จริง กลุ่มสามัคคีธรรมพนักงานห้างสรรพสินค้าให้กำลังใจแก่เธออย่างเหนียวแน่น ในช่วงการข้ามผ่านช่วงเวลาแห่งความทุกข์ระทมของเธอ เฉินไม่เข้าใจอีกต่อไป เพราะวาทตอนนี้เธอมีงานทำเป็นหลักแหล่งมั่นคงในฐานะผู้ดูแลคนป่วยที่บ้านพักคาทอลิก หลังจากสองปีของการต่อสู้ทางกฎหมาย ในที่สุดเธอก็ได้เป็นผู้ดูแลลูกสาวทั้งสองคน และการเติบโตทางศาสนาที่ผลิบานอย่างเห็นได้ชัด หากเวลาของเธอกับแคทรินาเปรียบเหมือนกระแสน้ำ ซึ่งขับเคลื่อนให้เธอเติบโตทางศาสนา เวลาของเธอกับเอลิซาเบธก็คงเหมือนกับคลื่นยักษ์สึนามิ ด้วยความศรัทธาอันไร้เดียงสา เธอตั้งคำถามกับคำสอนในพระคัมภีร์ไบเบิลและปรับใช้ในชีวิตประจำวัน เธอเป็นคนถ่อมตัวและชอบเรียนรู้ และมักเป็นคนที่ใครๆ ก็อยากให้ความสนใจ เธอเริ่มสามัคคีธรรมสำหรับแม่หม้ายลูกติด ช่วงแรกเอลิซาเบธรู้ว่าเหมยมีศักยภาพมหาศาลในการเปิดมุมมองที่ต่างออกไปให้กับชีวิตของอีกหลายคนที่มีชีวิตแปลกสลายแบบเธอ

(เจนนิเฟอร์ ชู 2551:396)

จากเนื้อเรื่องดังกล่าวมาข้างต้นแสดงให้เห็นว่าผู้เขียนพยายามที่จะเสนอให้เห็นถึงการไร้ศาสนาคริสต์เป็นที่พึงพิงและเป็นเครื่องมือในการแก้ไขปัญหาอย่างหนึ่งของเหมยที่ทำให้เธอหลุดพ้นจากฝันร้ายในอดีต นอกจากปัญหาทางการเงินของเหมย การที่เธอมีรายได้จากการดูแลคนป่วยในบ้านพักคาทอลิกเพื่อหาเลี้ยงลูกสาวที่อยู่ในความดูแลของเธอ ทำให้เธอมีเวลาให้กับศาสนาและลูกๆ มากขึ้น

ปัญหาของตัวละครหญิงแต่ละตัวไม่เหมือนกัน ทำให้พวกเธอเลือกใช้ศาสนาคริสต์ในการแก้ปัญหาไม่เหมือนกัน เช่น ยูเฟิงที่มีปัญหาในเรื่องอารมณ์ที่ค่อนข้างรุนแรงและการยึดติดกับการกระทำของสามีมากเกินไป ทำให้เธอใช้ศาสนาคริสต์เป็นที่ยึดเหนี่ยวทางจิตใจแทนที่สามี หลังจากที่ย่ำกับสามีเธอก็มีปัญหาทางการเงินและเรื่องลูกๆ ที่อดีตสามีไม่ยอมให้พบ เธอเลือกที่จะใช้ศรัทธาที่มีต่อศาสนาคริสต์ อธิษฐานให้กับปัญหาเหล่านี้ ส่วนเหมยตัวละครหญิงที่ต้องเผชิญกับปัญหาการล่วงละเมิดทางเพศจากคนในครอบครัวและปัญหาความรุนแรงจากสามี เธอใช้ศาสนาคริสต์เป็นที่พึ่งพิง ในยามที่เธอรู้สึกท้อแท้กับชีวิต โดยการพาลูกๆหนีจากสามีมาอยู่ในหอพักของศาสนาคริสต์และทำงานดูแลคนป่วยในบ้านพักคาทอลิก

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์วรรณกรรมแปลเรื่อง คังผู้หญิงไร้ชีวิต ของเจนนิเฟอร์ ชู ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้คือ เพื่อศึกษาแนวคิดแบบปิตาธิปไตยในสังคม วัฒนธรรมและความเชื่อของคน ได้หวัน ที่มีอิทธิพลในการกำหนดบทบาทและสถานภาพของสตรีได้หวันตามที่ปรากฏในวรรณกรรมแปลเรื่อง คังผู้หญิงไร้ชีวิต สามารถสรุปผลการศึกษาดังนี้

แนวคิดแบบปิตาธิปไตยได้ส่งผลให้เกิดความไม่เท่าเทียมระหว่างชาย หญิงในครอบครัวของชาวได้หวันอย่างเห็นได้ชัดดังเช่นตัวละครหญิงทั้งสามที่ถูกสามีเอารัดเอาเปรียบ ค่ำว่า บังคับข่มขู่และใช้กำลังทำร้ายร่างกายของพวกเธอ เพื่อให้ปฏิบัติตามความต้องการของสามี โดยเหมยตัวละครหญิงในวรรณกรรมเรื่องนี้ถือเป็นตัวละครหญิงที่แสดงให้เห็นถึงความไม่เสมอภาคระหว่างชาย หญิงในสังคมได้หวันมากที่สุด เพราะ นอกจากเธอจะถูกสามีทำร้ายทั้งร่างกายและจิตใจแล้ว เธอยังถูกพี่ชายและพ่อ ลวนลามทางเพศอีกด้วย

แนวคิดแบบปิตาธิปไตยได้ร่วมมือกับระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยมและการใช้อำนาจในทางที่ไม่ควรของเจ้าหน้าที่รัฐ ได้ส่งผลให้เกิดความไม่เท่าเทียมระหว่างชาย หญิงในพื้นที่สาธารณะของได้หวัน เมื่อผู้หญิงต้องออกมาทำงานนอกบ้าน ทำให้ง่ายต่อการถูกเอารัดเอาเปรียบและถูกล่วงละเมิดทางเพศจากผู้ชายและนายจ้างรวมถึงเจ้าหน้าที่ของรัฐ

แนวทางการแก้ปัญหาของตัวละครหญิงในวรรณกรรมเรื่องนี้ มีหลากหลายวิธีทั้งประสบความสำเร็จและไม่ประสบความสำเร็จ โดยตัวละครหญิงทั้งสามมักจะแก้ปัญหาโดยการใช้การศึกษา การหนีจากสภาพแวดล้อมเดิมและการใช้ศาสนาคริสต์เป็นทางออก ซึ่งผู้เขียนมีจุดประสงค์ในการจัดทำวรรณกรรมเรื่องนี้เพื่อที่จะเผยแพร่ศาสนาคริสต์

บรรณานุกรม

ณัฐวดี คุณชมภู. (2555). “คดีฆ่าหั่นศพ สถานภาพและบทบาทของผู้หญิงญี่ปุ่น.” สาขาวิชา

เอเชียศึกษาคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ธิดารัตน์ ศิริวรางกูร. (2556). “ภาพสะท้อนของผู้หญิง และความเข้มแข็งทางวัฒนธรรม ใน

วรรณกรรมแปลจีนเรื่อง นารีนครา.” สาขาวิชาเอเชียศึกษาคณะอักษรศาสตร์

มหาวิทยาลัยศิลปากร

เบญจพร เชาว์ชัยยุทธ (2553)เขียนบทความวิจัยเรื่อง “บทบาทของตัวละครเอกหญิงใน

วรรณกรรมแปลจีนเรื่อง ทาสประเพณี.” สาขาวิชาเอเชียศึกษาคณะอักษรศาสตร์

มหาวิทยาลัยศิลปากร

วารุณี ภูริสินสิทธิ์. (2545). **สตรีนิยม ขบวนการและแนวความคิดทางสังคมแห่งศตวรรษที่ 20.**

กรุงเทพฯ : โครงการจัดพิมพ์คบไฟ.